

Vaikučiai, pažvelkite į tas akutes, paklauskite to balse-lio, pajuskite kiekvieną mei-lės lytėjimą tos švelnios ran-kelės! Nesigailėkite jai malonaus "ačiū mamyt" žodelio, kol dar jūs ją turite prie sa-vęs. Užaugę jūs turėsite drau-gų, ir brangų draugų, bet nie-kas jums neparodys tiek rū-pesnio ir meilės kaip jinai — jūsų Motina.

Ši leidinėlių pavedam mūsų Motinėlių. Redakcija.

Mūsų Motinos

Kai maži buvome, lopšelyj gulint, visos moterys mums buvo motinos. Nežinojome tik-ros savo motinėlių.

Dabar, užaugę, ar daug te-parodome mandagumo kitų motinoms? Dažnai pamanom sau, kam užleisti moteriai vie-tą gatvekaryje; juk ji ne ma-no motina.

Reikia, vaikučiai, atsiminti, kad toji moteris, gal, kito mo-na. O ar nėra mums smagu, jei kitas pasirodo mandagus mūsų motinai?

Vienoj tankiai apgyventoj Čikagos miesto dalyje yra gatvė labai pavojinga pės-tiams. Nėra ten sistematiškų šviesų, kurios nurodytų kada galima eiti skersai gatvę, ka-da automobiliai turi sustoti. Darbininkai iš dirbtuvių, jau-nuoliai iš sviedinio aikštės grįždami turi kartais greit perbėgti į kitą gatvės pusę, tarė.

kad kartais automobilis nesu-važinėtu.

Sykį prie tos gatvės stovė-jo sena moteris ir laukė kol automobiliai "pasigailės" jos ir duos progos pereiti.

Visi skuba ir niekas nepai-so tosios moterėlės. Ji jau no-rėtų eiti per gatvę, tik, štai, pasirodo automobilis ir kau-kia. Vargšė tur vėl laukti. Nie-kam nerūpi tokie žmonės; jei ją užmuštų, tai visi subėgtų pažiūrėt, pasigailėt. Taip ji stovėjo ilgą laiką.

Bet, štai, vienas jaunikai-tis, grįždamas iš sviedinio aik-štės, pamatęs moterį, liepė draugams jo palaukti; priėjo jis prie moterėlės, paėmė ją už rankos ir pervedė per gat-vę, tartum, savo motinėle ves-tųsi pasivaikščioti. Moterėlė pakėlė akis į dangų: lengva buvo suprast, ką ji širdyje mirus.

Mano Mamytei

Ak, mama, mamyte! Širdis nenurimsta: nemoku įvertinti tavo vargų. Juk tiek išvargai ir tiek daug iškentėjai, tiek daugel praleidai be miego nakčių!...

Užaugau sveikutis. Palaimino Dievas. Turėtum, mamyte, ramiai pasilsėt, bet ne — tu nerimsti: širdis meile plaka ir nori pirmuosius vargus vargt padėt.

Ak mama, mamyte!... Gražiai mane mokei: liepei man Mariją, Dievulį mylėt, liepei man kas rytą, kas vakarą žavų nuoširdžią maldele į juos sukalbėt.

Dabar jau, sulaukus savų užvadėlių, turėtumei, rodos, paalsint rankas, tačiau gilia meile dar laimini mane — vai ačiū, mamyte, už tavo maldas... J. K. Gailius.

Graži Mamytė

Trys vaikučiai šnekučiasos Viena gražią dieną Ir girdėjau aiškiai jų žodelį kiekvieną.

— Žinot, sako vienas jų — Kas už vis gražiausia?

— Tai paukštėlis raibas, mažas,

Čiulbas maloniausiai.

— O man, — sako kitas vaikas, —

Tai tas zuikis baltas, Kursai greitai šokinėja, Kol dar nepašautas.

— Man gi, — tarė trečias vaikas, —

Niekas neužstos Tojo grožio, ką matau aš Veide motinos.

Viliukas.

Malda, tai auksinis raktas, kuris atidarys dangaus auksi-nius vartus.

Dabartinis popiežius, Pijus XI, yra 261-asis popiežius iš eilės. Jo tikras vardas yra Achille Ratti. Gimė Italijoje mieste, Desio, 1857 metuose. Popiežiaus sostą užėmė 1922 m. Kalbant apie popiežius vis žino, jog šv. Petras buvo pir-mutinis popiežius, bet ar kas žino, kuris buvo antrasis. Tą-sai buvo šv. Linus, kuris po-piežiavo nuo 67 iki 79 metų po Kristaus.

Atlikęs jaunikaitis tą gerą darbą, grįžo prie laukiančių draugų, kurie klausė jo, ar jis pažįsta moteriškę. Jis pasisa-kė, kad niekados nebuvo jos matęs.

— Kodėl gi tu ja taip su-sirūpinai. Juk ji ne tavo mo-tina?

— Tiesa, ji ne mano moti-na, — atsakė jaunuolis, — bet tikiu, kad ji yra kieno kito motina; o jei ne, tai visgi aš norėčiau, kad kitas būtų toks geras mano motinai. P. P. Č.

Pirmas Motinos Dienos ap-vaikščiavimas buvo 1908 me-tuose. Tą gražų motinų pa-gerbimą pradėjo Ona Jarvis iš Philadelphia. Vyresnysis sekmadienės mokyklos, kur Jarvis motina mokytojavo, norėjo josios atminčiai su-ruošti iškilmės. P-lė Jarvis pamanė, kaip būtų gražu, jei visose bažnyčiose būtų pamal-dos motinoms pagerbti. Jai tą mintį pravedus, pirmas Mo-tinų Dienos paminėjimas įvy-ko Philadelphia prieš 27 me-tus. Antras gegužės mėnesio sekmadienis buvo paskirtas tai šventei.

Iš pradžių visi prie krūti-nės, prisiegdavo vien tik bal-tus gvazdikus (carnations). Dabar yra paprotys prisiegt raudoną gvazdiką, jei moti-na gyva, o baltą, jei motina mirus. J. Dambrauskas.

Sveika, o Marija

Sveika, o Marija, malonės pilnoji,
Viešpats su Tavimi!
Dangaus išrinktoji, lėlija skaisčioji,
Rojaus saule šviesi!

Tarp moterų Tu pagirta ir pagirtas
Jėzus Tavo Sūnus!

Pasaulio Jis nuodėmėms naikinti skirtas —
Mūsų kelias tiesus!

Šventoji Marija, o Motina Dievo,
Melsk už mūsų kaltes

Dabar prie Sūnaus ir prie Viešpaties Tėvo
Valandoje mirties! *Paulius Preikšas. ("Ž.")*

Dėl Mamytės

Juozapas su Marija vargin-
gai gyveno Nazareto mieste
ir augino pasaulio Išganytoją
Jėzų. Jie neturėjo tarnų ir vi-
sus gyvenimui reikalingus
darbus dirbo patys.

Vieną kartą Juozapo nebu-
vo namie. Jis dirbo artimajame
miestelyje. Tuo laiku su-
sirgo Marija. Jėzus buvo dar
nedidelis. Jis rūpinosi sune-
galavusia mamyte ir dirbo už
ją ką galėdamas.

— Jėzuli, — pašaukė Mari-
ja, — paduok man vandens,
aš taip noriu gerti.

Jėzulis nubėgo į priemenę,
kur visados stovėdavo indai
su vandeniu. Bet vandens ne-
bebuvo — vanduo buvo išbai-
gtas. Jis sugrįžo pas mamytę
be nieko.

— Mamyte, nebėra vandens,
bet aš eisiu ir atnešiu iš šuli-
nio.

— Kur tu, sūneli, eisi, —
tarė motina. — Tu nepaneši
ąsočio ir nepasemsi vandens.

— Mamyte, aš paimsiu ma-
žąjį ąsotėlį, o pasemti papra-
šysiu ko. Ag tu, mamyte, la-
bai nori gerti.

Marija leido Jėzulį eiti van-
dens parnešti. Jėzulis paėmė
mažąjį ąsotėlį ir nubėgo pas
šulinį, kur dažnai eidavo su
mama vandens semti. Prie šu-
linio stovėjo ilgoka eilė žmo-
nių su dideliais ąsočiais ir vie-
ni paskui kitus sėmė vandenį.
Buvo didelė kaitra, tai žmo-
nės daug vandens vartojo. Jė-
zulis nestojo į eilę, kaip visi
kad stovėjo ir kaip su mama
nuėjęs darydavo, bet, priėjęs
prie šulinio, paprašė vieno sė-
mėjo, kad jam pripiltų ąsotėlį
vandens.

— Eik ir stok į galą eilės,
— atsakė žmogus, — kai ateis

tavo eilė, gausi vandens.

— Girdi, vaikuti! Stok į
eilę! — dar kažin kas suriko
iš eilės.

— Bet aš negaliu laukti, —
tarė Jėzus. — Mano mamytė
serga, ji labai nori gerti, aš
turiu jai greitai parnešti van-
dens.

— Kas mums darbo, — at-
siliepė pirmasis žmogus. —
Matai, niekas neužleidžia, tai
ir stok į galą eilės.

Jėzulis jau ėjo į galą eilės,
kai tą valandą jį pašaukė var-
du kas nuo pat šulinio:

Jėzuli, eik, aš tau savo ei-
lę užleisiu.

Jėzulis atsigrįžo ir pamatė
savo pažįstamą vargšę mer-
gaitę Rebeką, kuri kartais už-
eidavo pas Mariją.

— Pasakysiu tavo ponui, —
atsiliepė moteriškė, stovėjusi
šalia Rebekos, — kad tu jį ap-
gaulinėji gaisdama laiką, už-
leisdama savo eilę prie šuli-
nio.

Bet Rebeka nepaklausė ne-
geros moteriškės kalbos ir pa-
ėmusi prisėmė Jėzulį ąsotį.

— Dievas tau atlygins, —
tarė Jėzus ir nuėjo namo su
vandeniu.

Rebeka jau norėjo eiti į ga-
lą eilės, bet, atsisukus į savo
ąsotį, labai nustebė: jos ąso-
tis buvo pilnas vandens, kad
net per viršų bėgo nors niekas
į indą nepylė. Nustebė ir žmo-
nės, nes aiškiai matė: niekas
vandens nepylė.

Jėzulis papasakojo Marijai,
kas atsitiko prie šulinio, ir
pridūrė:

— Dangaus Tėvas savo gai-
lestingumu palaimins kiekvie-
ną žmogų, kuris artimo pasi-
gaili ir jam padeda.

P. Laskauskas. ("Ž.")

Senio Pasakos

Gegužės mėnuo pašvęstas
Marijos garbei. Prie jos kreip-
kite savo akis. Kiek neišpa-
sakyta daug stebuklų buvo
padaryta Marijos užtarymu.
Paminėsiu bent vieną.

Prieš aštuoniolikų metų
Denver, Colo., mirtinai susir-
go vienas bedievis. Jam tikė-
jimas buvo taip įkyrus, jog
pyko kiekvieną kartą išgirdęs
žodį tikėjimas. Gera, kad jo
tarnas buvo doras, pavyzdin-
gas katalikas. Gydytojui pra-
nešus, kad neužilgo ponas
mirs, tarnas pakvietė kunigą.

— Ko tamsta nori? — už-
klausė ligonis kunigo.

— Girdėjau, kad tamsta la-
bai sergi, tat atėjau aplankyti.
Žinai, ligonius aplankyti gai-
lestingas darbas.

Nenoriai ligonis priėmė ku-
nigą liepdamas jam atsisėsti.
Kunigui priminus Sakramen-
tus, ligonis supyko.

— Nekalbėk man apie juos
ir žiūrėk, kad ateityj jų nepri-
mintum!

— Nieko dabar iš jo neiš-
eis — tarė kunigas tarnui. —

Paaukosiu šv. Mišias jo inten-
cija ir atkalbėsiu rožančių.

— Aš jau seniai kasdien
kalbu rožančių už savo poną,
kad Dievas jam duotų šv. Dva-
sį.

Savaitės baigoje tarnas at-
bėgo klebonijon kupinas džiau-
gsmo.

— Ateik greitai, tėveli, —
jis sušuko, — nes ligonis pra-
šė kunigo.

Šį sykį maloniai priėmė ku-
nigą.

— Ačiū Dievui, kad atėjai,
tėveli. Baisią naktį pergyve-
nau! Apie vienuoliktą valandą
užsnudus, sapne pasirodė Die-
vo Motina, laikydama Mažą
Vaikelį. Ji grąsė mane pir-
štu ir aštriai permetė savo
žvilgsniu, lig sakydama: "Pri-
imk Paskutinius Sakramentus,
nes tavo valandos suskaity-
tos!" Atsikėliau drebant. Tė-
veli, paruošk mane išpažinčiai.

Bedievis liko atverstas ir
neužilgo mirė, dėkodamas Gai-
lestingai Motinai.

Senis Sandys.

MOTINA

Viena motina turėjo vienin-
telę dukrelę, kuri buvo tokia
maža ir išblyškus ir daug kuo
skyrės nuo kitų vaikų. Kai
motina išsivesdavo ją pasivaik-
ščioti, praeiviai dažnai stab-
telėdavo, žiūrėdavo atsigręžę
ir kažką tarp savęs šnabždė-
josi. Mergaitė klausdavo savo
motiną, ko taip tie žmonės į
ją nustebę dairiasi; motina at-
sakydavo: "Dėl to, kad tu
gražia, nauja suknele apsivil-
kus". Mažoji tuo aiškinimu
tenkinosi. Parėjus namo, pa-
imdavo motina savo dukrelę
ant rankų, bučiuodavo ją ir
sakydavo: "Tu mano mielas,
brangus angelėli, kas su tavim
būtų, jei aš numirčiau? Nei
vienas žmogus nežino, koks tu
man esi brangus angelėlis".

Kiek laiko praėjus mo-
tina staiga susirgo ir die-
vintą dieną numirė. Mažosios
mergelės tėvas puolė nusimi-
nės į duobę ir prašė, kad ir
ji su mirusiaja kartu palaido-
tų. Jo draugai ramino jį; jis
davėsi perkalbamas ir metams
praėjus parvedė sau kitą žmo-
ną, gražesnę, jaunesnę, turtin-

gesnę, bet toli gražu nebe to-
kią gerą, kokia buvo jo pirmo-
ji žmona.

Mažoji mergaitė nuo to lai-
ko, kai numirė josios motina,
kasdieną nuo ryto iki vakaro
sėdėdavo ant lango kambary;
nebuvo kas ją vedžiotų pasi-
vaikščioti. Ji dar labiau iš-
blyško ir per tą laiką nei kiek
nepaūgėjo.

Atėjus naujai motinai; na-
mus, mergaitė manė: "Dabar
ir vėl eisime pasivaikščiot už
miesto, kur taip gražiai sau-
lėlė šviečia; tuo gražiu keliu,
kur tokie gražūs krūmai ir
gėlės auga ir kur tiek daug
išsipuošusių žmonių vaikšto".
Mergaitės tėvas gyveno mažo-
je, siaurutėje gatvelėje, į kur
saulėlė retai kada įspindavo,
ir tik atsisėdus ant palangės,
galima buvo pamatyti tik ma-
žą dangaus kraštelį. Naujoji
mama išeidavo kasdien pasi-
vaikščioti, priešpiet ir popiet.
Ji apsivilkdavo tada tokia
gražia marga suknia, kokios
pirmoji mama niekuomet ne-
turėjo. Bet mažosios mergaitės
ji niekad su savim nesivedė.

Mažoji pagaliau įsidrąsino, ir prisipyrus prašė, kad ir ją pasiimtų. Bet naujoji mama supykus jai pasakė: "Tu tikrai netekai proto! Ką pamanytų žmonės, pamatę mane su tavim? Tu juk turi tokią kupurą. Kuproti vaikai neina pasivaikščioti, jie visada sėdi namie".

Mažoji mergaitė nutilo, ir kai naujoji išėjo, pasistojo ji kėdėje prieš veidrodį; ir tikrai ji buvo su kuprele, didele kuprele! Paskui ji vėl atsisėdo ant palangės ir žiūrėdama į gatvę mąstė apie savo pirmąją gerąją mamą, kuri kasdien ją veddavosi pasivaikščioti.

Praėjo vasara. Atėjus žiemai, mergaitė dar labiau pabalo ir buvo tokia silpnutė, kad ir ant palangės nebegalėdavo pasėdėti, vis lovėlėje gulėjo. Ir kai pirmieji gludučiai savo žalias viršūnėles iš po žemės iškėlė, vieną naktį atėjo pas mergaitę josios pirmoji mama ir papasakojo jai, kaip gražu ir malonu yra danguje.

— Ar ir kuproti vaikai gali būti danguje? — paklausė mergelė.

Tik štai atskridęs iš dangaus angelas palietė josios nugarą savo balta ranka. Tuoju nukrito josios kupra ir jos vietoj atsirado du puikūs, balti sparnėliai! Ji išskleidė juos ir nuskrido su angelu į mėlyną dangų pas savo pirmąją mamą, tiesiančią į ją savo rankas. Ir mergaitė puolė jai tiesiog glėbin.

Rytą rado mergaitę mirusią. *Išvertė V. M.*

ANGELE SARGE

Paūgėjau jau, Dievuli,
Buvau toks mažytis.
Už tai kalbu poterėlius
Vakarą ir rytą.

Angelėli mano brangus,
Rodyk gerą kelią,
Būki mano skaistus sargas
Per visą amželį.

Saugo mane mano sargas,
Jam meldžiuos, dėkoju,
Ir prašau, o mielas Sarge,
Saugok nuo pavojų.

Vanda Maiknytė.

"Kas esmi ar ketinu būt —
dėka mano angeliškai motinai."

A. Lincoln'as.

PILYPO PLEPALAI

Sveiki, vaikučiai, su skaisčia gegužės saulute. Tikiu, brangučiai, ne vienam niešti, kad išėjus į paežerį arba su meškere pažuvauti. Būkite kantrūs. Už kelių savaičių galėsite kepinti karštoji saulutę savo veidelius.

Ot, man dinktelėjo mintis paklausti savo plepmėčią, kaip jums patiktų, jei niekad vasarėlės nebūtų? Ko tada lauktumėt? Bet, tiek to. Žinoma, kad vasarėlė ateis (anot žydo dainos: žiema praeis, vasara ateis.)

Nereikia nei sakyti, kodėl šis mėnuo visiems toks brangus. Ale, dėl viso ko, ir pasakysiu.

Gegužės mėnuo pašvestas Dievo Motinos garbei. Mes, vaikučiai, daug gero prityrėme iš Jos. Ji tikroji mūsų Motinė, tat privalome visą mėnesį praleisti ypatingomis maldėmis ir gerais darbais, kad mes Jai patiktumėm. Nepamirškite visuomet dalyvauti gegužinėse pamaldose savo bažnyčioje.

Visas mėnuo paskirtas Dievo Motinos garbei. Bet geri žmonės turi paskyrę vieną dieną, kurioje jie pagerbia savo žemiškas motinėles. Ateinantį nedėdienį visi mes pagerbsime savo mamytės. O kas gali būti taip užkietėjęs, kad nesuprastų, kiek pagarbos verta jo mama? Kas, kas, bet mamytė užsitarnavo nepaibaigta daug meilės ir pagarbos. Nenoriu per ilgai apdairuoti motinos nuopelnus, nes daug yra dainų, eilių ir straipsnelių, kuriuose vaikučiams išdėstyta motinos pasišventimas.

Kaip jūs, mano diėkiai, pagerbsite savo namas? Ar darysite (turiu pasigirti), kaip Murphis ir aš? Mudu iš anksto susitaupėme centelių ir nupirkom gėlių. Visą bukieta jū įteiksim mamytėi ir paskui vieną gėlę pasiimsime ir prisegsime prie savo krūtinės. Aš net turiu spyčių pasirašęs. Jį iškalsiu įteikdamas mamai davaną. Murphis, sakso, išmoks gražias eiles padeklamuoti. Gal jūs dar ge-

riau pagerbsite savo mamytės? Tikrai nepamirškite: nedėlioje švenčiam Motinų Dieną.

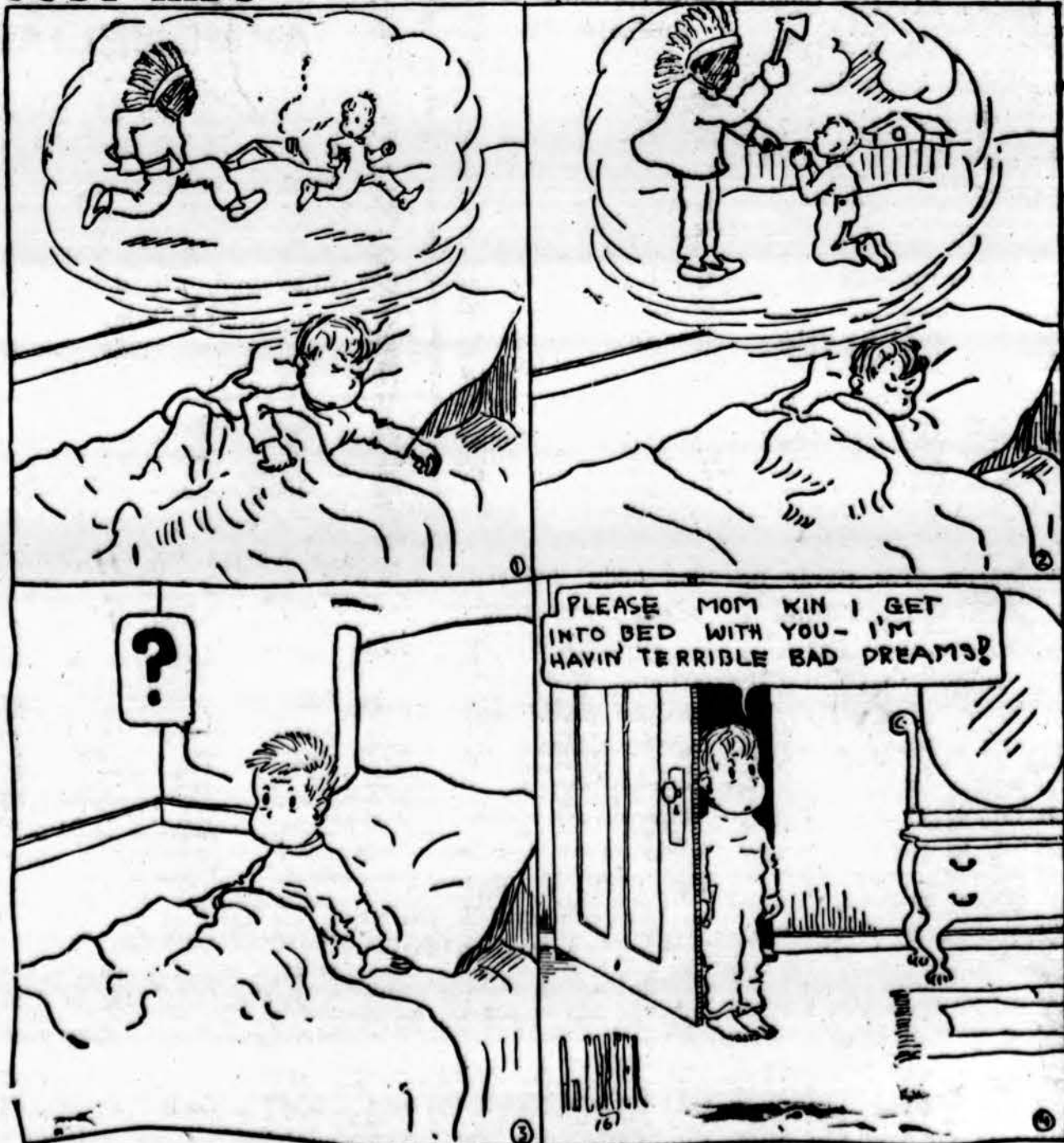
Prie progos Pilypas iš pagarbos lenkia galvą prieš visas mamytės savo brangių skaitytojų. Sveikinu ir linkiu viso labo. Neužmirškite savo vaikelius išauginti gerais Lietuviais. *P. iš K.*

Per Paryžiaus miestą plančia upė Seine. Už penketo mylių nuo miesto vidurio randasi maža sala, pavadinta "Šu nyčių Salukė". Čia Paryžiaus gyventojai yra palaidoję daugiau kaip 25,000 žmogus bičiulių — gyvulėlių. Ant salos yra gatvės medžiais apsodintos, tarp kurių palaidoti gyvuliukai.

Pirmas viešbutis, pradėjęs nuomuoti kambarį atskiram žmogui, buvo Boston'e 1829 m. Prieš tai buvo paprotys į vieną kambarį leisti daug žmonių. Vadinasi, teko viešbučiuose nakvoti su svetimais žmonėmis.

JUST KIDS—Dime Novels!

By Ad Carter

Meilė Galingesnė Už Mirtį

Grižkime į senovę, į istorijos laikus, kuomet Romos imperatoriai savo galinga ranka valdė visą romėnų užkariautą pasaulį, kuomet visų tautų žmonės lenkė savo galvas galingiems valdovams. Tuo laiku Romoj gyveno žymūs romėnai Ciceronas ir jo brolis Quintus, kuris turėjo vieną sūnų ir jį labai mylėjo. Ciceronas ir Quintus pasižymėjo savo darbais ir žmonės juos gerbė. Bet Romos imperatorius, kuris neseniai buvo grįžęs po daugelio karų, sužinojo apie romėnų garbingą stovį žmonių tarpe ir nutarė slapta juos nužudyti. Ciceronas ir Quintus, sužinoję apie tai, ant rytojaus slapta pasišalinę iš Romos ir pradėjo ilgą kelionę į nežinomą šalį.

Bekeliaujant, štai, Quintus praneša Ciceronui, kad pinigai šiai kelionei paliko namie, o be pinigų negalima toliau keliauti. Grįžta Quintus atgal į Romą pasiimti pinigų, o Ciceronas pažadėjo laukti savo brolio. Atvykus Quintui kareiviai jį pamatė ir pranešė imperatoriui, kuris įsakė suimti. Pasiėmęs Quintus pinigus ir atsiveikinęs su sūnum jau ėjo iš namų. Bet, štai lauke pasigirdo kareivių trukšmas. Quintus nusigando ir pa-

sislėpė. Neradę Quintaus, užpykę kareiviai paėmė jo sūnų, nuvedė pas imperatorių, kuris liepė pasakyti, kur yra pasislėpęs tėvas. Jaunas romėnas, nuo mažumės mokintas gerbti tėvą ir motiną, atsisakė išduoti. Po visokių kankinimų nutarta ant rytojaus nuvesti romėnų cirką ir atiduoti žvėrių sudraskymui.

Ant rytojaus minia žmonių susirinko į cirką. Štai, nutiesta publika ir cirko arenoje pasirodo jaunikaitis. Jo akys ieško pasigailėjimo, o minioj tik šūkavimai. Quintus irgi atėjo pamatyti savo sūnaus likimą. Jo nepažino, nes buvo apsivilkęs kitokiais drabužiais. Pilnas skausmo jis laukė baisios valandos. Pasirodžius arenoje liūtams, Quintus neišlaikė, šoko į areną ir, pribėgęs prie sūnaus, priglaudė prie savo širdies. Minia nustebo. Bet žvėrys neturi meilės. Dar miniai neatsipeikėjus iš nusteblimo, liūtai sudraskė tėvą ir sūnų.

Tos dienos tragedijos romėnai nepamiršo.

Sužinojęs Ciceronas brolio ir jo sūnaus likimą, tuojau sugrįžo į Romą ir su savo draugais pastatė paminklą, ant kurio padėta toks panašas:

“Meilė galingesnė už mirtį”. J. Kamandulis.

ŽIRNIŲ BARŠKYNĖ

Sveiki, gyvi, mano jaunieji žirnių piliečiai! Šiandien esu labai linksmas, smagus ir jaučiuosi labai stiprus. Mat, privalgiau skanių blynų su rūgštu pienu. Tai tikras lietuviškas valgis! Manau, ir jūs, mano žirniukai, kas penktadienį valgot tokį karališką valgį. Žinokit, vaikučiai, kad kitataučiai apie tokius gardumėlius nieko nežino. Bet, ką čia. Reikia tęsti jums pasakojimas apie Lietuvos didvyrius.

Po Vytenio mirties, 1316 m., į Lietuvos sostą įžengė kuniškai Gediminas, kuriam valdant Lietuvos žemės buvo dvigubai padidintos. Kaip ir kitiems Lietuvos valdovams, taip ir Gediminui teko daug kariauti ir su vokiečių orde-

nais ir su rusais bei totoriais. Be to, Gediminas daug rūpinosi lietuvių didesniu apšvietimu. Iš visų Europos šalių jis prisikvietė visokio amato žmonių, duodamas jiems pagelbą ir leido Lietuvoje pirkliauti. Tuo būdu lietuviai daugiau pažino jiems reikalingų dalykų, kurių iki šiol visai mažai težinojo. Gediminas, nors ir pagonis, krikščionims visame padėjo. Jis leido Vilniuje dominikonams ir pranciškonams savo vienuolynus pastatyti. Prie Gedimino irgi Trakų pilis ir Vilniaus miestas buvo pastatyti. Trakai buvo pastatyti ežere, sunkiai prieinamoj vietoj, o Vilniuje ant vieno kalno buvo pastatyta labai tvirta pilis, kad lengva būtų apsiginti nuo priešų. Vilnių Gediminas aprinko sa-

vo sostinę. Dabartiniais laikais galime pamatyti Trakų pilies griūvėsius gražame ežere ir taip pat griūvėsius Vilniuje, sostinėje ant Gedimino kalno. Nuo to kalno taip pat galima matyti visą Vilniaus miestą.

1320 m. Gediminui teko kariauti su Volynijos kraštu (šiais laikais ta šalis sudaro vakarinę dalį Ukrainos krašto, Rusijoje). Rūsai su totorių pagalba stojo į kovą prieš lietuvius. Tačiau netoli Kijevo miesto, neapsakomai kruviname mušyje, rusai ir totoriai buvo pergalėti. Visgi totoriai nenorėjo pasiduoti ir užsidarė Kijeve. Gediminas apgulė miestą ir kova nuolat traukėsi. Pagaliau, po dviejų mėnesių Kijevas pasidavė ir Gediminas su savo kariuomene įėjo į miestą, kur visų gyventojų buvo pasitiktas kaip jo išgelbėtojas nuo totorių jungo. Vėliau, 1341 m., bekariaudamas su kryžiuočiais Gediminas buvo pašautas iš šaudyklės ir nuo žaizdų mirė. Tai buvo tikras Lietuvos karžygis!

Na, užteks šiam sykiui.

Ežerėnų Žirnis.

AKMENELIAI

Amerikoje yra 12 milijonų negrų. Daugiausia jų yra Georgia valstybėje, nes virš milijonas. Dviejose valstybėse, būtent South Carolina ir Mississippi, yra daugiau juodųjų, negu baltųjų žmonių. Be juodųjų, Amerikoje yra 250,000 indijonų, 62,000 kinų ir 112,000 japonų.

Jūs visi žinote, jog 1492 m. K. Kolumbas atrado Ameriką. Tačiau kas žino, kiek laiko jam ėmė laivu “Santa Maria” perplaukti Atlantiko okeaną. Išvykęs iš Ispanijos Kolumbas plaukė 70 dienų kol atrado naują pasaulį — Ameriką.

Tarp Graikijos ir Mažosios Azijos, Egėjos jūroj randasi maža Italijai priklausanti sala, vardu Patmos. Tai toji pati sala, ant kurios šv. Jonas Evangelistas, mylimas Jėzaus apaštalas, buvo ištremtas ir parašė Apokalipsės knygą. Šiais laikais ant tos salos gyvena 3600 žmonių, o kas nuos-

tabiausia — joje yra 300 bažnyčių!

Hindų motina visuomet parenka vardą, bet kai kūdikis sulaukia 12 metų, tada tėvas gali, jei nori, vardą permaintyti. Du vardai būna parąšomi ant popieriaus, kurią laiko virš degančios žvakės. Kuris vardas aiškiausia šviečia, tuo ir vadinamas vaikas.

Tomas Paine pirmas pavadino mus kraštą Jungtinėmis Valstybėmis.

Pirma vieša mokykla J. Valstybių buvo Boston Latin School, įsteigta 1635 m.

Mikutis.

ATSAKYMAI Į 10 KLAUSIMŲ

(Žiūr. praėjusį num.)

1. Nemunas, 2. Aigipte, 3. Ledas, 4. Prancūzijos, 5. Žvaigždė, 6. Čikagoj, 7. Žydų Palestinoj, 8. Indijonai, 9. Su Ispanija, 10. Vasario 16 d., 1918 m.

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

turturgė — flute.

diršė — rye, grass.

grandis — link (of chain)

dirksnis — nerve.

prityrimas — experience.

brylis — brim (of a hat)

striukas — short fellow.

šėtra — tent.

krioklys — falls (water).

skūjinė — cone (of pine tree).

garankščiai — wrinkles in cloth.

liūnas — swamp.

tulpė — tulip.

alksnis — alder tree.

arbūzas — watermelon.

atkaklus — stubborn.

degutas — tar.

keras — shrub, bush.

novyti — to kill.

paupys — riverside.

papartis — banner, flag.

raštas — beam, timber.

saga — button, clasp.

sakas — file, series.

talzyti — to whip.

topelis — poplar.

tilvikas — jacksnipe.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštas šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C. ., Marian Hills, Hinsdale, Ill.
Pinigus, taip pat prašant pakelti siuntinėjimo kiekį, reikia siųsti flistolę į “Draugo” spaustuve, adresuotą: “Draugo Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.